

KÕIKUMISED, OMAMISED JA ÜKSKÕIKSUSED

Kõikumiste, omamiste, omandite ja ükskõiksuste vahel... tavadsevad liikuda teadvused, erinevatel aegadel, erinevates igades, raskuskeskmega ühes või teises. Kaasaarvatult võiksime haarata, hõlmata tervete generatsioonide, sugupõlvede aegu.

“Üles-alla-kõikumised”:... praegu näib, et lähevad üles, aga hiljem tulevad alla; praegu näib, et **jah**, aga pärast on leige **ei**; täna ollakse entusiasmi täis, aga homme ei.

“Ebakindel ja kindel” pendel, mis tähistab sekundeid -tik-tak, tik-tak, näib minevat mingi koha suunas, aga... pöördub tagasi; liigub, kuid... tegelikkuses püsib paigal.

Vägivalla ja võimu rakendamise tulemusena, oli omamine kohustuslikuks sammuks. Omada ja alal hoida ja konserveerida ja valvata ja pärandada... jne.

See, -ütlematagi-, seab tingimused kestvaks sõjaolukorraks; sest on vaja kaitsta omandit; sest kui omatakse, siis sellepärast, et on saavutatud..., erinevate vormide või meetoditega -sisenemata moraalikoodeksitesse-.

Nii et siis kõik see, või keegi, kes luurab valduste, omandite -mida keegi omab või usub omavat- järele, saab olema tagasi lükatud, rünnatud või vaadatud halva pilguga.

Ükskõiksed... Jah. Ükskõiksetena ilmusid need, kes saabusid, (ükskõiksus ilmus nendes, kes saabusid) ent hiljem pöördusid nad tagasi... ja püsivad pettunutena.

Nad lootsid “**et**”... ja leidsid end “**koos**”...

Leigus muudab neid, nende ükskõiksuses, kalduma... ükskõik missuguse võimaluse poole; õigustamisega, loomulikult.

Palve Tähendus näitab meile praktiliselt kätte kolm -ülekaalusolevat- tegutsemise mudelit, mis teevad meid võimetuteks, diskvalifitseerivad vabastavate teadvusseisundite poole liikumises; mis teevad meid võimetuteks kuulama!, mis teevad kasutuks meie olemise teostuse Universumi Müsteeriumis, Loovas Müsteeriumis:

Liiga sõltuvad oma kõikumistest.

Liiga lähedased omandile, mis neid alal hoiab.

Ja ükskõiksed kutsete ja võimaluste suhtes.

Sest tõsi on, et need kolm lavaseadet ei ole mitte absoluutsed, vaid nad kombineeruvad osavalt. Ja ütleme "osavalt", sest see on inimkonna hoiak, mis võetakse omaks kui isikliku tähtsuse vorm, kui võrgutamise vorm, kui hoiak käsu- ja korra (loomise) hoiak...

Ilma kahtluseta, otsused "ilma kahtlusteta", koos järgneva kohustumisega; ilma kahtluseta, olla selle hoidjaks, kaitsjaks, mis igapäevale vastab; ilma kahtluseta, ind, reipus toimuva suunas... lahustavad selle kõikumise, selle omamise, selle ükskõiksuse.

Selles kõikumiste, omamiste ja ükskõiksuste kolmainsuses on raske -me ei ütle et "võimatu"-, on raske, et ilmuks ainulaadne, kordumatu solidaarse iseseisvuse, väljapaistva rõõmu, vastandite unisooni hoiak! Raske.

Ning niivõrd, niivõrd palju haarab enese alla kõikumine, omamine ja ükskõiksus!, on niivõrd palju seda, mida hõivatakse ja mille üle muret tuntakse..., nii et ei ole aega, ei ole ruumi, ei ole väljavaadet, ei ole võimalust... mingi muu hoiaku jaoks.

Pole raske avastada igapäevases käitumises nende valikute, võimaluste mõningaid murdosi. Ja just sealkohal peame me meelde tuletama ja praktiseerima seda oma kõikumisest, seda omamisest, seda ükskõiksusest vabastavat tööd. Pole vaja oodata suurt sündmust või suurt raskust, vaid see asetseb hetke- ja üldises olemises ning igas hetkes tegutsemises, mil me võime olla valvsad, tähelepanelikud ja muuta, modifitseerida käitumist.

On sagedane, selles kolmainsuse situatsioonis, et... mõtlemises ei olda omav ega kõikuv, ega ükskõikne. Kuid tegutsemises, enda ülal pidamises, tundmises -koos- või ilma vastava käitumiseta- võib tekkida, ja tekibki mingi nendest situatsioonidest.

Oli loogiline oodata seda situatsiooni, kuna mõtlemine on ühel tasandil, tundmine teisel ja tegutsemine kolmandal. Ja otsitakse -jah, otsitakse- kuid ei jõuta leidmiseni.

Sest mõtlemine tuleneb tingituna tervest kultuurist, religioonist, sotsiaalsest struktuurist, õppimisest, uurimusest: milleks on "intellekt"...

Tundmine, tunded -ai!- lähevad oma rada. Jah. Neil ei ole tingimusiseadvaid kriteeriume -olgu et neid on võimalik piirata, loomulikult; tänapäeval näib kõik kodustamiskõlbulik olevat.

Ja tegutsemine muutub, kui ei olda valvas, “mõttetuks, tühjaks tööks, mingis mõttes: selleks, mida situatsioon nõuab, sellel hetkel...

Nüüd -sellisel moel, koos sellega- lõimumine muutub komplitseeritumaks. Praegusel hetkel on olemas kuus elementi. Moodustatakse väike piiratud ala..., mis meid ümbritseb, piirab, meid kitsikusse ajab.

Afektiivse ükskõiksuses- või mõtlemise ükskõiksuses olevad vangid...; tegutsemise vangid...; tundmise vangid, sest omamine pigistab ja otsustamatus, kahevahelolek ei otsusta...

Uf! Kui palju võimalusi!

Kõhklev kompass, mis ei magnetiseeru Põhja poole. Nagu tavatsetakse öelda: “*Mul on Põhja suund kaotsi läinud*”. (eesti keeles: *olen kaotanud suuna*) Sel puhul ei omata referentsi, ei omata orientatsiooni ja olend **ei orienteeru**. Ta kaotab suuna ja -nagu kompass- hakkab liikuma ebamääraselt ühele ja teisele poole ja ringiratast...

Ai!... Jah! Elan, asun mingis tundmatus kohas. “Seal”, midagi ei kuulu mulle; isegi mitte mina ise.

Tuleb võtta mingi suund!..., mis ei johtu minust endast; et hingus mind kannaks... läbi minu tundmuste.

Jah! On kindlam, on kindlam olla vang. Vangla on kindlam kui väljas olemine. Ai, “väljas”!...

Võib-olla mõtlemise-, tundmise- ja tegutesemise vangil -olemata vaimselt hälbinud- oleks vahel kergenduseks viibida trellide taga, ning et teised otsustaksid menüü, väljapääsu, sissepääsu üle...

Uskumatu!... kuhumaani välja jõutakse.

On vältimatu võtta sisse koht teisel tasandil.

Olla tormis sees, vapustab. Jäädä tormi alla, ujutab üle, laseb põhja. Olla tormi peal, rahustab: “perspektiiv”, “lõpmatus”, “Looming”, “loomingulisus”...

Võtta omaks teiste dimensioonide konsensus... läbi Loomingu kuulamise, toetatud sõna poolt, mis rajab tee sellele teisele nivelleerimisele, teisele tasandile.

See nõuab ainult kuulamist, sellega ühendumist, omaksvõttu; “võtta omaks”, liita, lisada: küündida tormi peal asetsevate astmeteni.

Ja niiviisi jätta järk-järgult maha vanad karkassid, mis vangistavad...

Kindlapeale on veel hullemad hinge vanglad, kui trellitatud vanglad.

Pehme briis liigutab pilvi, kaunistab neid oma sõnadega ja torm raugab.

Aga vesi jätkab oma kurssi..., ilma ülemäärase lärmita.

Ja see puhastab..., toidab meid..., annab meile väarikuse.
